

[Aage Fogh.]

(Munterhed) ... Ja, undskyld, det skulle ikke have nogen bestemt adresse. Altså, han sagde: „Du er naiv, mand. De folk påvirker ingen. Hvordan skulle de få tid til det? Derfor har vi heller ikke tid til at gå på universitetet. Vi må gå til manuduktion, hvis vi ikke klarer os med at lære udenad.“ Jeg skal henstille til overvejelse, om ikke det var klogt og rigtigt, at vi her gik i spidsen.

Når jeg ser på sammensætningen af det udvalg, som er blevet nedsat til at rådgive om vore fremtidige økonomiske forhold, og som vel får til hovedopgave at sige til befolkningen: I skal være mådeholdne i jeres krav! mon så ikke en eller anden — ja, nu er hr. Aksel Larsen her ikke, ellers tror jeg, at han kunne gøre det — mon ikke så en eller anden havde så meget omløb i hovedet, at han stod op og sagde: Gud bevares, men de tre herrer dér, hvad tjener de selv? Jeg stiller spørgsmålet her, for der er også en grænse for, hvad man kan få folk til at tro.

Dernæst har jeg et par ord om den voksende administration. Jeg fremdrager dette spørgsmål på grundlag af oplysningerne om det antal kontorlokaler, som er til rådighed for statens administration. Ifølge de givne oplysninger er der 93.684 m² til rådighed. Mon ikke der er en eller anden eller mange blandt mine tilhørere, der selv har været ude for flere gange, at når han ringer til et ministerium ved 11-tiden om formiddagen og vil tale med en eller anden hr. X, får man det svar, at vedkommende kommer kl. 12 eller måske kl. 13. Det er dobbelt-systemet, det er formiddagsstillingerne. Jeg ville have spurgt: hvor mange kontorstole lægger de beslag på? Mon ikke det var klogt at afvikle det system? Jeg tror, det ville være klogt og rigtigt, om man gik ind for at gennemføre en ordning af vor administration, sådan at de af vore medborgere, der bor i fjerntliggende distrikter, som f. eks. Langeland, inden for en rimelig tid kan få en afgørelse på de sager, de sender ind.

Jeg skal nævne et enkelt eksempel. Vi havde en fisker, der gik i land, formentlig i 1958. Han solgte sine grejer for 30.000 kr., og han skyldte 15.000 kr. væk; så beskattede man ham på en måde, som han ikke fandt rimelig, og han klagede derover i for-

året 1960. Han var endnu i august måned 1962 uden svar. Så blev sagen overladt til mig, for at jeg skulle prøve på at bringe skuden af grund, og det lykkedes. Da jeg ringede til ministeriet, fik jeg det svar: ja, det er rigtigt, sagen kom her i foråret 1960, men „allerede“ i foråret 1962 blev vi klar over, at sagen indeholdt problemer, som vi ikke kunne klare, og sagen gik derfor til skatteretten. Så henvendte jeg mig i skatteretten og fik det svar: ja, det er rigtigt, sagen er indkommet her i april måned, men allerede efter 2 måneders forløb var vi klar over, at den indeholdt problemer, som vi ikke kunne løse, og så er sagen gået videre. Endnu foreligger svaret ikke. Det er en urimelig måde; det er en af de ting, vi skulle tage os af.

Alt dette har været medvirkende til, at jeg er blevet større og større tilhænger af en adskillelse mellem de bevilgende og de administrerende myndigheder. Jeg er blevet tilhænger af, at statens revision må henlægges under de af folketinget valgte revisorer, absolut og stærkt adskilt fra ministerierne, at jeg er blevet tilhænger af, at de, der vælges til statsrevisorer, får pålæg om ikke alene at kigge på tallene, men også at kikke bag ved tallene, for det er dér, de store problemer ligger. Hvis man gør det, bliver statsrevisoratet så stort et job, at det ikke kan forenes med andre hverv end netop det at være folketingsmand. Jeg indrømmer, at jeg fandt ikke gehør for mine tanker, og jeg tog konsekvensen deraf.

K. B. Andersen: Selv om vi nu starter friske på denne slutrunde i stedet for at skulle fortsætte i aftes, da trætheden begyndte at sænke sig over salen, skal jeg søge at overvinde fristelsen til at forlænge debatten væsentligt, også selv om bl. a. nationalbankdirektør Svend Niensens interessante tale i går aftes kunne give endnu en anledning, og også selv om en del af de bemærkninger, det ærede medlem hr. Aage Fogh kom med, kunne gøre det, og blot knytte nogle bemærkninger til enkelte af de problemer, der har været fremdraget.

Til det ærede medlem hr. Aage Fogh skal jeg blot sige uden at komme ind på mange af de andre problemer, der kunne fortjene det, at når det ærede medlem siger, at han finder, at regeringen har strakt sig for vidt